

Arrest

nr. 303 418 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. PAUWELS**
 Borsbeeksebrug 36
 2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te T Bala (Albanië) op 1 september 1989.

Op 5 december 2022 werd de verzoekende partij op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tevens op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 20 december 2022 werd de verzoekende partij gerepatriëerd naar Albanië.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Riho op 05.12.2022 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam : E.

voornaam : E.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : T BALA

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 05.12.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“Schending van, artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, artikel 6 EVRM, de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Samenvatting

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden gelet op het feit dat:

Het inreisverbod van maar liefst 3 jaar en voor het volledige Schengengebied gepaard gaat met een gebrek aan een individueel onderzoek rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan voorliggend dossier.

Het inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt gerechtvaardigd op basis van een vermeende winkeldiefstal (dewelke verzoekende partij overigens betwist) terwijl verzoekende partij hierop geen enkele verdediging heeft kunnen voeren. Er wordt geen enkel proces verbaal gevoegd noch enig administratief document op basis waarvan de ernst van de feiten dewelke een inreisverbod van maar liefst drie jaar voor het volledige Schengengebied rechtvaardigt. De rechten van verdediging in hoofde van verzoekende partij worden geschonden;

Bovenal moet prima facie worden benadrukt dat een winkeldiefstal bezwaarlijk zomaar geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde uit te maken. Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het begrip 'gevaar voor de openbare orde' zodanig worden geïnterpreteerd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Er dient steeds rekening te worden gehouden met andere gegevens zoals de aard en de ernst van de feiten of het tijdsverloop dewelke tevens van belang zijn bij de beoordeling of de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is onduidelijk in welke mate verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde omwille van een verdenking van een winkeldiefstal, minstens is in deze zaak geen gedegen onderzoek gevoerd.

Uw Raad zal dan ook kunnen vaststellen dat niet alleen een schending voorhanden is van de rechten van verdediging maar ook een schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen genomen met het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Een inreisverbod voor een termijn van maar liefst drie jaar en voor het volledige Schengengebied is kennelijk onredelijk, minstens is de duur van drie jaar en het toepassingsgebied van het inreisverbod disproportioneel gelet op de individuele omstandigheden in dit dossier.

13. De aangehaalde bepalingen en beginselen zijn geschonden.

14. Het middel dient te worden beschouwd als zijnde gegrond.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat het inreisverbod gegrond is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...).”

Aan de verzoekende partij werd dus een inreisverbod opgelegd omdat voor haar vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. De beslissing tot verwijdering van 5 december 2022, die op 20 december 2022 werd uitgevoerd, bepaalt inderdaad dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verzoekende partij betwist dit ook niet en maakt dan ook niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

De verwerende partij motiveert de termijn van het inreisverbod als volgt:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 05.12.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

De verzoekende partij stelt dat zij de winkeldiefstal betwist en dat zij zich tegen de haar ten laste gelegde feiten niet heeft kunnen verweren. Zij stelt ook dat er zich in het administratief dossier geen proces-verbaal bevindt.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole van 5 december 2022 opgesteld door de politie (PZ RIHO) bevat, waarin het volgende staat te lezen:

“winkeldiefstal in Colruyt. Nadeel kan niet vergoed worden. Werd betrokkene betrap op heterdaad: ja”.

Het administratief dossier bevat dus concrete informatie afkomstig van de politiediensten waaruit blijkt dat verzoeker op 5 december 2022 op heterdaad werd betrap op winkeldiefstal.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het administratief dossier ten onrechte geen proces-verbaal bevat, wijst de Raad erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. Het feit dat het proces-verbaal an sich niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het 'vermoeden van onschuld' is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het thans bestreden inreisverbod betreft, dat geen maatregel van strafrechtelijke aard is, doch slechts een administratieve rechtshandeling. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het betoog van de verzoekende partij dat zij zich nog niet heeft kunnen verweren tegen de vaststellingen van de politie is aldus niet dienstig. In het kader van de administratieve besluitvorming is het niet vereist dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld. Te dezen is enkel vereist dat de motieven steun vinden in de gegevens van het dossier en dat de feitelijke elementen van de zaak zorgvuldig werden vastgesteld.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat de verzoekende partij betraptd werd op heterdaad van een winkeldiefstal, waarbij verwezen wordt naar het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 5 december 2022, feiten die steun vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststellingen met concrete elementen te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan invoeren.

De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-554/13. Zij voert aan dat uit deze rechtspraak blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Zij werpt op dat het aan de gemachtigde toekwam om aannemelijk te maken dat er in haar hoofde sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'. De verzoekende partij voert aan dat in deze zaak in dit verband enkel wordt gewezen op het betrappen op heterdaad van een winkeldiefstal, wat niet volstaat. De verzoekende partij is van mening dat de feiten in dat verband beperkt zijn.

Dit betoog mist juridische grondslag. Het aangevochten inreisverbod is immers niet gestoeld op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, wat overigens een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een 'specifieke omstandigheid van (dit) geval' uit, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er zijn ook nog andere motieven voor deze duur van drie jaar. De rechtspraak van het Hof van Justitie over tot de interpretatie van het begrip 'openbare orde' in het kader van de Terugkeerrichtlijn, en het betoog van de verzoekende partij over wat precies een schending van de openbare orde uitmaakt, doet dan ook niet ter zake.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU